

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Y. S.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Henclem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 19, Náchod, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2006, č. j. 49 Az 12/2005 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6. 12. 2005, č. j. OAM-2023/VL-07-BE01-2005, žalovaný neudělil žalobci (dále též „stěžovatel“) azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně rozhodl tak, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou krajský soud zamítl svým rozsudkem ze dne 25. 5. 2006, č. j. 49 Az 12/2005 - 28.

Rozsudek stěžovatel napadl kasační stížností. V této kasační stížnosti namítal, že správní orgán nesprávně posoudil existenci překážek vycestování podle tehdy účinného ustanovení § 91 zákona o azylu, když dostatečně nezvážil nebezpečí, které mu hrozí v případě návratu, jelikož mu tamní policie není schopna poskytnout účinnou ochranu. Dále namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného není v souladu s § 47 odst. zák. č. 71/1967 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), neboť nebylo podepsáno oprávněnou osobou. Stěžovatel dále konstatoval, že se před vydáním správního rozhodnutí nemohl vyjádřit k podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popř. navrhnout doplnění. Dále uvedl, že způsob, jakým správní orgán aplikoval § 33 odst. 2 správního řádu, není správný, neboť stěžovatel nebyl upozorněn na možnost předkládat a navrhnout či doplňovat jiné důkazy než správním orgánem předložené. Stěžovatel také namítal, že soud pochybil, pokud ho nevyzval k doplnění jeho žaloby, neboť žádné způsobilé žalobní body v jeho žalobě nebyly uplatněny. Tím došlo k porušení základních práv stěžovatele, zejména práva na soudní ochranu, na spravedlivý proces a byla porušena zásada rovnosti účastníků řízení.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke stížním důvodům, které žalobce neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl; k tomu zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49 (publ. pod č. 419/2004 Sb. NSS), dále též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 1 Azs 9/2003 - 33, www.nssoud.cz. V souzené věci pak žalobce rozšířil důvody kasační stížnosti nad rámec bodů žalobních, pokud tvrdí, že se stěžovatel nemohl vyjádřit k podkladům, ke způsobu jejich zjištění, případně navrhnout jejich doplnění. Uvedenými námitkami se proto Nejvyšší správní soud nemohl dále zabývat.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

K námitce stěžovatele týkající se řádného uplatnění žalobních bodů a případné povinnosti soudu vyzývat k jejímu doplnění Nejvyšší správní soud odkazuje na svou judikaturu, kde tato otázka byla již komplexně řešena (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, zveřejněno pod č. 133/2004 Sb. NSS; srov. dále např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, zveřejněno pod č. 835/2006 Sb. NSS).

Námitka týkající se nesprávného posouzení aplikace § 91 zákona o azylu, a to včetně posouzení nebezpečí, jež by hrozilo žadateli o azyl v případě návratu do vlasti ze strany soukromých osob, byla již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést rozsudek ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, dále např. ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 26/2003 - 44; oba dostupné na www.nssoud.cz, též srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004 - 40, zveřejněn pod č. 260/2004 Sb. NSS.

K námitce stěžovatele, že napadené rozhodnutí nebylo podepsáno oprávněnou osobou, Nejvyšší správní soud uvádí, že tento problém byl již v jeho judikatuře vyřešen (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70, dostupný na www.nssoud.cz; srov. dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54, zveřejněn pod č. 199/2004 Sb. NSS; srov. dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2004, č. j. 2 Azs 5/2004 - 48, dostupný na www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu